

Hoofdstuk 1

Andrew Smith werd wakker en wist dat er iets mis was. In de periode dat hij als Groene Baret acties achter vijandelijke linies uitvoerde, had één van zijn zintuigen zich geoefend en gepolijst tot een belangrijk wapen tegen acuut gevaar. Al vele malen had zijn buddy, zoals hij dit zintuig noemde, hem het leven gered. Hij had dan ook afgeleerd om de boodschap te negeren die zijn tintelende haarwortels hem soms gaven.

Andrew bleef, in tegenstelling tot wat zijn reflexen hem ingaven, stil in zijn bed liggen en speurde met zijn ogen langs het plafond, op zoek naar de daar geprojecteerde tijd. Het was 23.46 uur en hij had dus nog geen uur geslapen. Dit was voor hem het tweede signaal dat er iets niet klopte.

Zijn zintuigen werkten op volle toeren. Hij luisterde scherp of hij iets verdachts hoorde. Na vijf minuten tilde hij langzaam zijn hoofd op en keek over zijn dekbed de kamer in, op zoek naar de oorzaak van zijn versnelde hartslag. Het maanlicht kwam als een versluisde lichtstraal tussen een spleet in het gordijn zijn slaapkamer binnen waardoor de contouren van de inrichting vaag te onderscheiden waren.

Er was niemand.

Na een paar stille minuten ging hij voorzichtig overeind zitten, bracht zijn benen over de rand van het bed en ging staan. Toen voelde hij het: de vloer trilde, heel licht.

Andrew trok zijn wenkbrauwen op en probeerde te achterhalen waar de trilling vandaan kwam, maar deze duurde te kort voor een goede analyse. Zijn adrenalinepomp kwam op gang en hij pakte zijn pistool, een Heckler & Koch .45 ACP met infraroodrichtmiddel, uit het nachtkastje. Als iets of iemand in huis de trilling veroorzaakt had, zou hem een onaangename verrassing wachten, dacht Andrew grimmig. Vastberaden liep hij naar de kamerdeur. Hij liet zich op zijn hurken zakken en keek even om de hoek.

Daar was niets te zien.

Andrew kwam overeind en liep de gang in. Zonder geluid te maken sloot hij de slaapkamerdeur achter zich en liep naar de slaapkamer rechts. Zijn blote voeten maakten geen enkel geluid op de dikke vloerbedekking.

Opnieuw trilde de vloer en met ingehouden adem zocht hij naar de oorzaak. Hij had nog steeds geen idee wat het zou kunnen zijn, maar zijn haarwortels prikkelden als brandnetels. Hij haalde diep adem en deed de deur van de kamer open. Met zijn pistool in de aanslag liep hij gebukt de kamer in.

Niets te zien.

Hij liep terug en sloot zacht de deur achter zich. De gang liep als een scheiding tussen het achterste slaapgedeelte van het huis en het voorste gedeelte, waar de keuken en de woonkamer waren. Tegenover zijn slaapkamer lag de badkamer en met een snelle blik keek Andrew om de hoek. Ook de badkamer was leeg.

Behoedzaam liep hij nu naar de woonkamerdeur en bleef even met zijn rug tegen de muur staan luisteren. Hij concentreerde zich, haalde diep adem, wierp de deur toen open en sprong naar binnen. Het infrarode stipje van het richtmiddel van de Heckler danste als een vuurvliegje door de kamer en bleef rusten op de gesloten keukendeur.

Er gebeurde niets. Er was niemand in de kamer en er kwam geen enkel geluid uit de keuken. Hij begon te geloven dat er niemand in huis was, en dat bleek inderdaad het geval te zijn toen hij de

keuken inspecteerde. Hij wreef met zijn hand over de baardstoppels op zijn kin en vroeg zich af waar de oorzaak van zijn onrust vandaan kwam. Gebukt liep hij naar het grote raam. Voorzichtig duwde hij de bladeren van twee varens opzij en gluurde tussen de bloempotten naar buiten. Hij had uitzicht op de lange rechte winkelstraat van Waterton, een pittoresk gehucht aan de oever van Waterton Lake op de grens tussen Canada en Amerika.

Het was erg stil op straat. Te stil, in zijn beleving.

Rond middernacht zouden de meeste mensen wel slapen, maar wat hem verontrustte, was dat hij helemaal geen dieren zag lopen. Waterton stond bekend om de vele wilde dieren die zich in en om het dorp ophielden. Vooral in de nacht was het een komen en gaan van herten, berggeiten en elanden, en grondeekhoorns waren in iedere tuin te vinden.

Maar nu niet.

Andrew kon geen dier ontdekken. De straat was uitgestorven. Het begon er steeds meer op te lijken dat de reden van zijn onrust buiten te vinden was. Met een ongeruste frons liep Andrew naar de buitendeur bij de veranda. Langzaam deed hij de deur een stukje open en bleef een poosje roerloos staan luisteren. Hij stapte naar buiten de overdekte veranda op en bleef met zijn rug tegen de muur naast de deur staan. Met een spiedende blik liet hij de omgeving op zich inwerken. De ongebruikelijke stilte was beklemmend en viel als een deken over hem heen. Opnieuw een aanwijzing dat zijn buddy terecht aan de alarmbel trok.

Andrew liep naar de balustrade van de veranda en liet zijn blik over de tuin en het daarachter liggende Waterton Lake dwalen. De maan weerspiegelde in het water en hij kon de omgeving redelijk goed onderscheiden.

De grond begon opnieuw te trillen toen Andrew de veranda afstapte en het gazon op liep.

Hier was de trilling veel beter merkbaar dan op de houten vloer in huis. Hij ging op zijn hurken zitten en legde zijn vlakke hand op

de grond om beter te kunnen voelen. De trilling stopte nu niet, zoals de vorige twee keer, en hij werd ongeruster. In tegenstelling tot mensen waren dieren erg goed in staat om tijdig gevaar op te merken en hij had nog niet eerder meegemaakt dat er zo'n sterk signaal werd afgegeven als nu het geval was.

Door het feit dat ze afwezig waren.

Andrew hoorde iets. Hij stond op en keek over Waterton Lake in de richting van Amerika. Er kwam een geruis vanuit het zuiden zijn richting op, hoog in de lucht. Het was geen wind want de boombladeren hingen roerloos aan de takken en Waterton Lake lag als een glanzende spiegel in het maanlicht. Ongerst frunnikte hij aan zijn rechteroor. Met half geopende mond keek hij omhoog en zag het maanlicht in vlagen gefilterd worden door *iets*. In de verte hoorde hij nu ook een ander geluid en hij boog zijn hoofd om beter te kunnen luisteren. Het duurde even voor hij begreep wat het was. Hij herkende de roep van de kraanvogel en hij besepte dat er enorme zwermen vogels voorbij trokken. Hij hoorde nu ook ganzen en zelfs het schorre gekras van raven. Verbijsterd schudde hij zijn hoofd. Dit kon gewoon niet waar zijn. Het was begin augustus en de vogeltrek zou pas over een maand beginnen. Dit was absoluut geen vogeltrek en het feit dat verschillende soorten vogels samen één vlucht vormden, was voor hem een bewijs dat ze op de vlucht waren voor *iets*.

Iets waar hij nu ook de kriebels van begon te krijgen.

Iets waar zijn buddy hem voor gewaarschuwd had.

Iets wat zeer waarschijnlijk te maken had met de trilling die nu onafgebroken doorging.

Andrew liet zijn onbewust ingehouden adem tussen zijn getuite lippen ontsnappen en liep terug naar de keuken. Vlug trok hij zijn kleren en schoenen aan. Twijfelend keek hij even naar zijn holster met het dienstpistool, en besloot om het thuis te laten. Hij vermoedde dat het gevaar van een heel andere orde was dan dat hij het met een pistool zou kunnen oplossen.

Via de keuken ging hij weer naar buiten en liep om het huis heen naar de straat. De trilling stopte toen hij de weg op liep. Hij keek op zijn horloge en zag dat de laatste trilling meer dan twintig minuten had aangehouden. Hij was inmiddels niet meer de enige die gewekt was en verderop in de straat zag hij twee mannen midden op de weg. Ze waren het blijkbaar niet met elkaar eens en voerden een verhitte discussie. Het waren Brian en Peter Bullock, twee vrijgezelle broers die samen een vrijbuitersleven leidden, gefinancierd uit een flinke erfenis van een tante. Ze stopten met praten toen ze hem zagen.

‘Hé Andrew. Ook nog wakker?’ vroeg Brian.

‘Eerlijk gezegd was ik dat niet, jongens. Ik verkeerde in dromenland, maar ik werd gewekt door dit *iets*, waar jullie het waarschijnlijk ook over hebben.’

‘We waren inderdaad in discussie over de trilling en de enorme zwerm vogels,’ antwoordde Brian. ‘Peter denkt dat het een aardbeving is maar ik geloof daar niets van.’

Andrew dacht even na over de mogelijkheid van een aardbeving. ‘Wat denk jij dan dat het is?’ vroeg hij aan Brian.

‘Ik heb echt geen idee,’ antwoordde Brian. ‘Ik geloof niet in een aardbeving omdat de trilling daar veel te lang voor heeft aangehouden. Ik heb nog nooit gehoord van een aardbeving in één trilling die meer dan twintig minuten bleef aanhouden.’

‘Eens moet toch de eerste keer zijn?’ antwoordde Peter. ‘Ze speculeren al jaren over de *Big Bang*, die er aan zit te komen aan de westkust op de San Andreasbreuk. Dat zou een monsterbeving moeten worden volgens de kenners. Waarom zou dat nu niet gebeurd kunnen zijn? Het is hier redelijk ver vandaan, maar de trillingen zouden we vast wel kunnen voelen.’

Ze zwegen even en lieten de mogelijkheid bezinken. ‘Wat is jouw mening Andrew?’ vroeg Peter.

‘Ik ben geneigd om het met Brian eens te zijn,’ antwoordde hij. De twijfel was hoorbaar in zijn stem. ‘Ik denk ook dat een trilling van een aardbeving geen twintig minuten aanhoudt. Anderzijds is

jouw idee over de monsterbeving bij San Francisco niet ondenkbaar. Ik weet gewoon niet wat er aan de hand is,' vervolgde hij met een somber gezicht. 'Ik zit te denken aan de mogelijkheid van een grote natuurbrand. Je ziet bij dergelijke rampen vaak in paniek vluchtende dieren en grote zwermen vogels.'

'Dat verklaart de trillingen niet,' antwoordde Brian. 'Bij een natuurbrand ontstaan geen trillingen, tenzij er iets ontploft in de vuurlinie, maar een ontploffing duurt geen twintig minuten.'

'Inderdaad,' mompelde Andrew. 'Daarom weet ik niet wat er aan de hand is.'

'Wat dachten jullie van een lawine?' vroeg Peter.

Andrew schudde zijn hoofd. 'Voor een lawine trekken de vogels niet weg. Eén ding is zeker, het wild reageert niet voor niets zo. Ik ga een rondje door het dorp lopen om te kijken of ik iets vreemds kan ontdekken. Gaan jullie mee?'

'Laten we dat maar doen,' antwoordde Brian. Peter knikte instemmend.

Ze liepen door de uitgestorven winkelstraat naar de kampeerplaats waar het vol stond met campers en caravans. Het was hoogseizoen en er waren momenteel meer toeristen dan inwoners in Waterton. Normaal woonden slechts rond de honderd mensen permanent in Waterton, maar in de zomer groeide dat aantal tot boven de driehonderd door mensen die hier een tweede woning hadden. Zwijgend liepen ze door het dorpje en alert keken ze rond.

'Het is opvallend rustig,' zei Brian zachtjes. 'Ik heb nog geen beest gezien. Ik struin regelmatig laat in de avond buiten rond en dan wemelt het van de knaagdieren en herten.'

Andrew knikte. 'Dat was mij ook al opgevallen. Het lijkt erop dat ze gevlucht zijn, of zich schuilhouden.'

Ze liepen nu langs de standplaats voor de campers en caravans en ze zagen een man met twee kleine honden hun richting opkomen.

'Goedenavond heren,' groette hij.

‘Goedemorgen is het inmiddels. Nog laat op pad?’ reageerde Andrew.

‘Klopt. Ik lag al op bed maar de honden kregen het op de zenuwen en piepten als bange wezels. Ik had ze al uitgelaten maar ik dacht dat ze nog een keer moesten. Ik weet niet wat ze mankeren. Ze lopen alleen maar zenuwachtig aan de riem te trekken.’

‘Niets vreemds gemerkt de laatste uren?’ vroeg Andrew.

‘Nee. Was er iets vreemds op te merken dan?’

‘Dat weet ik niet. Dat vraag ik aan u.’

Afgeschrikt door het korte antwoord van Andrew keek de man hem even wantrouwend aan. ‘Het enige vreemde is dat mijn honden zich idioot gedragen, maar dat zal wel door de omgeving komen. Ik kom uit Vancouver en mijn honden zijn de natuur niet gewend. Ze zullen wel bang zijn.’

Andrew knikte. ‘Lekker gaan slapen. Ze wennen er wel aan.’

‘Ga ik zeker doen. Welterusten.’

Hoofdschuddend liepen ze door. ‘Stadsmensen,’ gromde Peter. ‘Die hebben nog niets door als een Grizzly hun koelkast plundert.’

Andrew lachte zachtjes. ‘Hun honden zijn slimmer dan hun baas. Ze hebben de trillingen gevoeld en zijn zenuwachtig geworden.’

Ze liepen verder, passeerden de waterval en kwamen na een half uur weer bij het huis van Brian en Peter.

‘Nou, dat weten we dan ook. Alle mensen slapen alsof er niets aan de hand is, en alle dieren zijn er tussenuit geknepen’, zei Peter.

‘En nu?’ vroeg Brian aan Andrew.

‘We kunnen niets doen,’ antwoordde hij. ‘We weten gewoon niet wat er aan de hand is dus we zullen moeten afwachten. Ik ga proberen nog een poosje te slapen.’

‘Daar voel ik niets voor,’ zei Peter gefrustreerd. ‘Ik doe geen oog dicht!’

‘Ik kan je maar één tip geven,’ antwoordde Andrew glimlachend. ‘Verwacht het onverwachte.’ Hij stak zijn hand op

ten afscheid naar de somber kijkende broers en liep terug naar huis.

Op de veranda bleef hij een poosje staan kijken naar Waterton Lake. Binnen deed hij een paar extra lampen aan en zette de computer aan. Hij had evenals de gebroeders Bullock geen behoefte aan slaap, maar dat hoefden ze niet te weten. Hij zette zijn laptop aan, liep naar de keuken en tapte een dubbele espresso uit zijn Jura koffiemachine. Terug in de kamer logde hij in op het internet. De verbinding kwam erg traag tot stand. Het was behelpen in Waterton zonder ADSL en hij moest alles via de telefoonlijn doen, maar deze keer leek het of het extra traag ging. Hij klikte door naar de site van CNN. Hopelijk zouden zij weten wat er aan de hand was.

Geen verbinding.

Verbaasd keek Andrew naar de pop up in het scherm. Het was ondenkbaar dat de website van CNN uit de lucht zou zijn. Hij had internetverbinding dus aan zijn computer lag het niet. Hij logde in op de site van Waterton Park om dat te controleren. Dat lukte prima. Opnieuw probeerde hij CNN.

Geen verbinding.

Hij probeerde NBC News en Fox. Geen verbinding. Hij probeerde een paar algemene websites uit Amerika maar ook daar kreeg hij geen verbinding. Het leek erop dat het hele internetverkeer in de U.S.A. geblokkeerd was.

Onmogelijk!

Andrew leunde achterover in zijn stoel en vouwde zijn handen achter zijn hoofd. Met samengeknepen ogen keek hij naar het scherm. Dit voelde niet goed. Blijkbaar was er iets aan de hand in de U.S.A. De zwermen vogels waren ook uit de richting van de U.S.A. gekomen. Opnieuw liep hij de mogelijkheden na wat er gebeurd zou kunnen zijn. Als het hele internet eruit lag zou dat wel eens op een terroristische aanslag kunnen duiden.

Hij logde nu in op BBC. De Britten zouden ongetwijfeld in de lucht zijn, en dat was ook zo. Hij zag een verslaggever vanuit een

studio en op de achtergrond waren beelden te zien van een enorme rookwolk. Met opgetrokken wenkbrauwen keek Andrew naar de beelden en probeerde te achterhalen wat het was en waar het was, maar dat lukte niet. Dat het om een enorme brand ging was wel duidelijk, maar wat er brandde was niet te zien. Andrew leunde dichterbij het scherm om beter te kunnen horen wat de verslaggever vertelde. Het beeld viel weg. Er was geen verbinding meer. Snel logde Andrew opnieuw in maar dat lukte niet. Hij had nu helemaal geen verbinding meer met internet. Dat betekende dat hij ook geen.... Vlug liep hij naar de telefoon en pakte de hoorn van de haak.

Geen kiestoon.

Met een plof liet hij zich in de zitbank vallen en wreef met zijn handen over zijn gezicht. De situatie werd hoe langer hoe onduidelijker en bedachtzaam nam hij een klein slokje van zijn inmiddels koud geworden koffie.

Met een schok werd Andrew wakker en keek even verdwaasd om zich heen. Hij was op de bank in slaap gevallen maar iets had hem terug geroepen in de werkelijkheid. Hij keek op zijn horloge en zag dat het 05.37 uur was. Hij wreef in zijn ogen maar stopte midden in die beweging toen hij iets hoorde. Hij hief zijn hoofd op en luisterde geconcentreerd naar het geluid. Het kwam uit zijn achtertuin. Vlug stond hij op en liep naar het raam. Voorzichtig deed hij het gordijn een stukje open en gluurde door de kier naar buiten.

Vreemd. Het was nog steeds donker en normaal gesproken zou de zon al uitbundig schijnen op dit tijdstip begin augustus.

Hij deed het gordijn verder open om beter te kunnen kijken en zijn mond zakte open van verbazing toen hij iets zag wat absoluut niet kon.

Het sneeuwde.

Het weer kon erg snel omslaan in de bergen rond Waterton, maar het waaide op dat moment helemaal niet. Hij liep naar het

display van de buitenthermometer. Het was 17° Celcius dus dat het sneeuwde was absoluut ondenkbaar. Toch was het zo. De sneeuw kwam gestaag naar beneden en langzaam vormde zich een laagje op het gazon.

Hij hoorde het geluid weer waarvan hij wakker geschrokken was. Het klonk als een zacht gejammer. Een angstig gehijg.

Andrew boog zich dichterbij het raam toe, maar hij kon niets ontdekken. Hij keek weer naar de lucht en opnieuw viel het hem op dat het veel te donker was voor dit tijdstip van de dag. Het was schemerig buiten. Een soort lucht zoals ook wel bij noodweer te zien was. Donkergrijs met flarden licht er tussen.

Het gejammer begon weer. Behoedzaam liep hij naar de keuken en voorzichtig keek hij uit het raam naar buiten. Hij had uitzicht op het gazon en de veranda. Verrast zoog hij op zijn onderlip toen hij zag wat de bron van het gejammer was.

Op de veranda liepen coyotes. Zes stuks.

Ze kronkelden met trillende lijven om elkaar heen en ze hielden hun staart tussen hun achterpoten. Ze hijgden zwaar met open bekken en af en toe bleven ze stilstaan om met gespitste oren naar Waterton Lake te kijken. Jammerend draaiden ze zich daarna weer om en kropen met hun buik over de veranda.

Ze waren doodsbang.

Andrew volgde hun blik en keek over het meer, maar kon niets ontdekken.

Hij deed de keukendeur open en stapte de veranda op. De coyotes keken hem even aan, maar al snel ging hun blik weer naar Waterton Lake en vervolgden ze hun bizarre dans. Hun angst voor iets anders overtrof hun angst voor de mens, en dat was een slecht teken.

Langzaam liep Andrew naar de balustrade en keek naar de neervallende sneeuw. Het had een vreemd grauwe kleur en het maakte geluid bij het neervallen.

Dit was geen sneeuw.

Voorzichtig stak hij zijn hand uit en hield hem in de neervallende vlokken. Hij kneep zijn hand dicht en wreef zijn vingers heen en weer.

Het was poeder.

Hij hield zijn hand bij zijn neus en voorzichtig rook hij eraan. Het rook branderig en zwavelhoudend. Met samengeknepen ogen keek Andrew weer over Waterton Lake in de richting van Amerika. De landgrens lag niet ver hiervandaan, dwars over Waterton Lake. De beelden van de BBC flitsten weer door hem heen. De reden van alle onrust van afgelopen nacht was dus toch een grote brand en blijkbaar was de vuurhaard niet ver over de grens als de as hier terecht kwam. Toch had hij een onbestemd gevoel van onbehagen want er bleven teveel vragen onbeantwoord.

Hoe kwam het dat het hele internetverkeer uit de lucht was?

Waarom waren de dieren zo bang? Tussen Waterton en de brand lagen hoge bergen en Waterton Lake als veilige barrière. Er dreigde hier geen gevaar voor brand. Hoopte hij.

Andrew deed een zakdoek voor zijn mond en ging naar de schuur om een mondkapje te pakken. Hij liep de schuur uit, langs de veranda naar de voorkant van het huis, en opnieuw kreeg hij een verrassing te verwerken. Onder zijn carport stonden vier herten voor de as te schuilen. Wat echt verrassend was, was dat er ook twee coyotes en een stinkdier bij stonden, broederlijk bij elkaar. Herten en coyotes waren geen vrienden van elkaar, integendeel. Coyotes zouden niet snel een hert aanvallen; ze vermeden elkaar als water en vuur.

Andrew bleef abrupt staan en keek met gefronste wenkbrauwen naar het bizarre tafereel. Evenals de coyotes op de veranda waren ook deze dieren, zonder uitzondering, doodsbang. Hij wist dat dieren heel bang waren voor vuur, maar de doodsangst die hij hier zag moest door meer veroorzaakt worden dan door de asregen alleen. Iets dat veel gevaarlijker moest zijn dan vuur.

Op dat moment hoorde Andrew een angstkreet vanuit het dorp. Het was niet zomaar een angstkreet, het was een doodskreet.

Andrew kende het grote verschil tussen een angstkreet en een doodskreet. Bij een angstkreet is er nog hoop op redding, en daar wordt hard om geschreeuwd. Bij een doodskreet is alle hoop verloren en weet de persoon dat hij gaat sterven. Andrew had deze wanhoopskreet vaak gehoord in Bosnië, Irak, Afghanistan en Somalië. Een doodskreet klinkt in iedere taal hetzelfde.

Abrupt hield de schreeuw op, alsof de stekker uit een platenspeler werd getrokken.

Iets was Waterton binnengedrongen.